

ράδην ὑπὸ Χίων γεοπίνων καὶ κτιστῶν, ὡς τινος προαστείου τῆς νῦν Σμύρνης. Μετ' οὐ πολὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἀρτεμισίαν λιμνίδα, ἐφ' ἧς ὑπάρχει τὸ Χαρτοποιεῖον, ὅπου ἤρχοντο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πολλοὶ Ἕλληνίδες ἐκ Σμύρνης καὶ Κουκλουζᾶ ἐργαζόμεναι εἰς αὐτὸ τὴν ἡμέραν. Ἐκεῖθεν διαβάντες ὁδὸν διωρθωμένην καὶ σχεδὸν ἀμαξωτὴν ἤλθομεν εἰς τὸν ποθεινὸν Κουκλουζᾶ, χωρίον ὠραῖον καὶ μέγαλον, κατοικούμενον ὑπὸ μόνων τῶν ἡμετέρων, κείμενον δὲ ἐπὶ τοῦ βουνοῦ τῆς Κορυφῆς, συνεχομένου μετὰ τοῦ ὄρους Μαστουσίας πρὸς ἀνατολάς. Ἀπὸ τοὺς περιπάτους τοῦ χωρίου τούτου εἶδον καλῶς τὴν Σμυρναϊκὴν πεδιάδα, τὸν Μελητίον Κόλπον, ὅπου ἐκβάλλει ὁ Ἀχελῶος μικρὸς ποταμὸς κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ Σιπύλου, καὶ τὸ ὅρος τοῦτο περίφημον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν καὶ μυθολογίαν, θρόνον τοῦ Ταντάλου καὶ τοῦ Πέλοπος. Πρὸς δυσμὰς ὁ Κουκλουζᾶς βλέπει τὰς καλὰς πεδιάδας τῆς Τήμου καὶ τὸ Ἀχιλλεῖον, φρούριον ἐπιθαλάσσιον, φυλάττον τὴν ἐκσῶδον τοῦ Σμυρναίου Κόλπου, καὶ ἀπώτερον βλέπει τοὺς λόφους τῆς Φωκαίας καὶ τὰ ὄρη τῆς Λέσβου καὶ τὸν ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς Ἑρυθραίας Μίμαντα. Κατὰ δὲ τὴν ὑπώρειαν τοῦ Σιπύλου βλέπει καλῶς διὰ τηλεσκοπίου τὸν Σιλλυὸν ἢ Βουρνόβαν, πολίχνην πλουσίαν, κατάφυτον, ὅπου ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰς 600 οἰκογενεῖας τῶν ἡμετέρων καὶ ὀλίγαι τινὲς τῶν ἄλλων γενῶν.

Ἐπειδὴ εἶχον ὀλίγον καιρὸν, ἐὰν ἤθελον, νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὴν πολίχνην ταύτην πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπὸ Σμύρνης, ἔδωκα εἰς τὸν ὀνηλάτην μου ἄλλην μίαν δραχμὴν καὶ καταβὰς τὴν Κορυφὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄναριον ἤλθον μετὰ μίαν ὥραν πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸν Βουρνόβαν. Ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ τις αὐτοῦ; Καλὰς μὲν οἰκίας καὶ ὀπώρας καὶ καλὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀξιολόγους ἄνδρας, ἄθλια δὲ πάντα τὰ λοιπὰ. Χωρὶς λοιπὸν οὐδ' αὐτοῦ νὰ σταματήσω πολὺ κατέβην ἐκεῖθεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤλθα διὰ πορθμείου εἰς τὸ ἀτμόπλοιόν μου, τὸ ὅποιον περὶ τὴν 4 ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἀπεχαιρέτησε τὴν Σμύρνην.

Σημειωτέον ὅτι εἶδα χθὲς καὶ τὴν Γραικικὴν Δέσχην καὶ τὸν περίπατον τῶν Σμυρναίων. Παντοῦ βλέπεις φιλοκαλίαν τινα καὶ ἀγαθότητα καὶ νοημοσύνην, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ματαιότητα καὶ πολυτέλειαν εἰς τὰ περιττά, εὐτέλειαν δὲ καὶ μικρολογίαν εἰς τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἀμέλειαν ἀσυγχώρητον εἰς τὰ κοινὰ, ὅπερ δυστυχῶς συμβαίνει καὶ ἄλλοι. Οἱ Σμυρναῖοι φαίνονται λαὸς ἀξιολόγος καὶ ἐκλεκτὸς, ἀλλὰ πρέπει αὐτὸς ὁ λαὸς νὰ γίνεταί ὁσημέραι ἐθνικώτερος κατὰ γλῶσσαν καὶ ἦθος καὶ δραστικώτερος καὶ φιλοκοινώτερος.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΗΣΟΥΪΤΩΝ.

Χρόνου δὲ δραζάμενος, καὶ τὸ πάλαι μοι ὀφειλόμενον χρέος τοῖς καλοῖς Ἰησοῦταις, δεῖν ἐγνώκα σὺν τόκῳ ἀποδοῦναι. Εἰπὼν δὲ πρῶτον συντόμως λίαν, ὅποιοί τινες εἰσιν οὗτοι, οἷς ὀφείλεται μοι τὸ δάνειον, ἐκλήσω καὶ οἶον καὶ ὅπόσον ἦν τὸ καταβληθὲν χρήμα, ἵνα μή τις ἀγνωμοσύνης ἡμᾶς γράψῃται, ἥττονα τοῖς δοθεῖσιν ἀποτίσαντας. Πολλῶν οὖν ὄντων καὶ διαφόρων ὀνομάτων, δι' ὧν οἱ Χριστιανοὶ κατονομάζονται, δύο μόνα τὰ κυριώτερα, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων προχείρως λεγόμενά εἰσι. Θάτερον μὲν αὐτὸ τοῦτο, Χριστιανοί, θάτερον δὲ Ναζωραῖοι· ἀλλὰ τοῦ μὲν δευτέρου τούτου, λόγος οὐδεὶς ἡμῖν ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἐπ' ὀνειδισμῷ γὰρ δοκεῖ ἐφευρεθῆναι. Ἀρχήθεν μὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασκάνου δαίμονος, εἰπόντος διὰ στόματος τοῦ δαιμονιζομένου πρὸς τὸν Χριστὸν, ὡς παρὰ τῷ Μάρκῳ καὶ τῷ Λουκᾷ φέρεται. « Τί ἡμῖν καὶ σὺ Ἰησοῦ Ναζαρινέ; » Ἐκ τούτου γὰρ πάντες οἱ ἔξω τῆς Χριστοῦ μάνδρας καὶ μέχρι τοῦδε, Ναζαρινοὺς ἡμᾶς καλοῦσι. Τὸ δὲ Χριστιανούς ἡμᾶς λέγεσθαι, καὶ λίαν ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ἐπαίνῳ εἴληπται, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀπασῶν προσηρῶσεων χαίρομεν Χριστιανούς καλεῖσθαι. Τὸ δ' ὄνομα, πρῶτον μὲν, ὡς Πράξεις φασίν, ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐρέβηθη, τοῖς ἐκείσε Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ κατηχηθεῖσι μαθηταῖς. « Ἐγένετο γὰρ φησι Παῦλον καὶ Βαρνάβαν, ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (τῇ ἐν Ἀντιοχείᾳ δηλονότι) καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν· χρηματίζειν τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. » Ἐνθεν τοι καὶ οἱ μάρτυρες ἐταζόμενοι πρὸς τῶν τυράννων, τίνες εἶεν, Χριστιανούς χαίροντες ἑαυτοὺς εἶνε, ἀνωμολόγουν τὸν τρόπον οὖν τοῦτον, πάντων τῶν Εὐαγγελικῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ χαίρόντων τῷ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματι ὀνομάζεσθαι. Οὐκ οἶδα τί παθόντες, οἱ τῶν Λατίνων μοναχοί, τῷ ἐπισημοτάτῳ καὶ τιμιωτάτῳ τούτῳ ὀνόματι καλεῖσθαι μὴ βουλόμενοι, ἐτέροις τοῖς ἀπὸ τῶν ἐφευρετῶν τοῦ οἰκείου ἑκάστος τάγματος προεῖλοντο ἐπισημαίνεσθαι. Τούτους γὰρ ἰδόντες οἱ καλοὶ Ἰησοῦται, οὕτω μᾶλλον ἡρετήσαντο, ἢ ἀπὸ Χριστοῦ καλεῖσθαι. Πλεονεκτοῦσι δὲ τοὺς ἄλλους καὶ τῇ τοῦ ὀνόματος ὑπεροχῇ. Καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ αὐτῶν ταγματάρχου αὐτῶν Ἰγνατίου καλεῖσθαι ἀπηνήναντο· ἀπὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματος πάντας ὀρῶντες καλουμένους,

οὐδ' ἀπὸ τούτου, κοινοῦ πᾶσιν ὄντος, ἤθελον λέγεσθαι. Ἴδιον δὲ ζητούντες, ἀφ' οὗ ἄλλος οὐδεὶς ὀνομάζεται, τὸ Ἰησοῦς ἀπεσπᾶσαντο ὄνομα, καὶ ἴδιον αὐτοῖς μόνοις τούτου ποιησάμενοι, ἀπὸ τούτου καλεῖσθαι ἀξιοῦσιν Ἰησοῦται λεγόμενοι δηλαδὴ. Ὅτι δὲ περιεργότερα ἢ εὐλαβεστέρα μᾶλλον ἢ ἐπίνοια, αὐτὰ δηλοῦσι τὰ πράγματα. Ὅτι γὰρ ὑποуλος καὶ ὑποκρίσεως πλήρης, οὐδεὶς τῶν καὶ μικρὰν πείραν λαβόντων ἀγνοεῖ. Ἐν γὰρ τῷ τοιούτῳ ὀνόματι, τὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὑποκρινόμενοι, ὑπὲρ τοῦ προβάτου κωδῖω, τὴν ἀλωπεκὴν καλύπτουσι. Δέδια δὲ μήποτε καὶ οὗτοι τοῦ μέρους ἐκείνου τυγχάνουσι, τῶν παρὰ τοῦ Σωτῆρος προαναφώνηθέντων. Ἐρωτώμενος γὰρ ποτε παρὰ τῶν μαθητῶν, περὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀπεκρίνατο λέγων· « βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς, καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν. » Εἰ γὰρ καὶ μετάγων φαίνεται τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα, εἰς τὸ Χριστὸς, ἀλλὰ τὸ κληθὲν αὐτῷ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι, τὸ Ἰησοῦς ὄνομα. Οὕτω γὰρ φέρεται παρὰ τῷ Λουκᾷ. « Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῷ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ, » ὅτε πρὸς τὴν μακαρίαν Παρθένον διαπορομένην ἔλεγεν ὁ ἄγγελος, « μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. » Ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς τοιούτους ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐλθεῖν ἔλεγεν ὁ Σωτὴρ· ὅτι οὗτοι ἐγγὺς τῆς τοῦ αἰῶνος συντελείας ἀνεφύησαν, οὐδεὶς ἐστιν ὃς τις οὐκ εἶδεν· ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἄρκειν ἐδόκει τοῦτοις πρὸς μεγαλαυχίαν ὀνομάζεσθαι τούτῳ τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τρανώτερον συστήσαι βουλόμενοι, ὅτι πρὸς τοῦ Ἰησοῦ ὅλως ἐπὶ τὸ κήρυγμα εἰσιν ἀπεσταλμένοι, ἐταίρειαν τοῦ Ἰησοῦ, ὑψηλοτέρῳ δῆθεν ὀνόματι, τὸ ἑαυτῶν σύστημα χαίρουσι καλεῖσθαι, διὰ τοῦτο ἡμεῖς ἀκριβῶς διερευνῶντες, τὰς πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ παρ' αὐτοῦ ἐκτεθείσας προσηγορίας, καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ κέρας, ὡς ἦδη καὶ τὸ πρότερον συνθᾶν, ἀπὸ τῶν εὐαγγελικῶν ῥημάτων ἔχομεν. Μαθητὰς γὰρ, ἀποστόλους, καὶ φίλους ἑαυτοῦ λεγομένους εὖρομεν καλεῖν τὸν Σωτῆρα τοὺς αὐτῷ ἀκολουθήσαντας. Ἐταῖρον δὲ ἔλλον οὐδένα, ὅτι μὴ τὸν γογγυστὴν ἐργάτην, καὶ τὸν μὴ ἔχοντα ἔνδυμα γάμου. Προσέτι δὲ καὶ τὸν ἑαυτοῦ προδότην Ἰούδαν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 23.)

Εἰσελθε εἰς τὴν ἀπλουτέραν μυρεψὸν· καὶ θέλεις ἀκούει· « Ἡμεῖς οἱ ἔμποροι. » Ἀναβηθι εἰς τὸ ἐργαστήριον πλουσίον τῶν μεταξωτῶν τεχνίτου· ἡ γυνή του θέλει ποῦ εἰπεῖ, ὅτι κάμει τὸν τραπεζίτην. Παρόρησιόσθητι εἰς οἶκον τραπεζίτη· καὶ θέλεις εὖρει τὸ ἥθος καὶ τὸν τόνον βουλευτοῦ. Φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ ἕκαστος τὸν τόπον, τὸν ὅποιον ἔχει εἰς τῆς τύχης τὸν τροχόν, καὶ ἀκαταπαύστως βιάζομενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμόν, νομίζει ὅτι κάθηται εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του θεωρεῖ.

Λουμόντης, πλούσιος ὑφασμάτων πωλητής, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σαιντονόρου, καὶ με τοὺς τιμιωτέρους τῶν Παρισίων ἐμπόρους συναριθμούμενος, εἶχε δύο θυγατέρας, τὰς ὁποίας ἐξ ἴσου ἡγάπα, καὶ αἱ ὁποῖαι φθάσασαι εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἀρχίζει τις εἰς τὸν κόσμον νὰ γίνεταί ἀξιοπαρατήρητος, ἦσαν διόλου κατὰ τὸ ἥθος διάφοροι. Ἡ πρωτότοκος, Ἀρμαντίνη ὀνομαζομένη, ἐσοχάζετο ὅτι ἦτον Ἀφροδίτη κατὰ τὸ πρόσωπον, Ἡβη κατὰ τὴν τρυφερότητα καὶ χάριν, δεκάτη Μούσα κατὰ τὴν μάθησιν καὶ τὰ ἐξαιρετὰ προτιρήματα. Ὅταν εἰσῆρχετο εἰς ὁμήγουριν τινὰ, ἢ εἰς δημόσιον τόπον, ἐχαμήλωνε πάντοτε τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμοῦς, διὰ νὰ ἀποφύγῃ ὅλων τὰ ὄμματα, τὰ ὁποῖα, καθὼς ἐνόμιζεν, εἰς τὸ πρόσωπόν της προσηλόνοντο. Ὅταν ὁμίλει, ἐφαντάζετο ὅτι ἔφερεν ἡ φωνὴ τῆς εἰς τῶν καρδιῶν τὸ βάθος συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν νὰ ἀποφύγῃσιν ἦτον ἀδύνατον· καὶ ὅταν ἐξ ἀνοησίας, ἢ ἀπροσεξίας ἄφινε νὰ πέσῃ εἰς τινὰ ἐν μόνον βλέμμα, ἦτον πεπεισμένη ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Θεατὴς ἐπλήγη ἀπὸ θανάτου, εἴαν ἦτον ἀνὴρ, καὶ ἀπὸ ζηλοτυπίαν εἴαν ἦτον γυνή. Διὰ τοῦτο ὅλα τῆς τὰ κινήματα ἐγίνοντο με περιέργειαν, τὸ βάδισμά της ἦτον προσπεποιημένον· ἠθέλε τὴν ὀνομάσει τις Θεάν, ἥτις ἐλησμόνει ἑαυτὴν μιγνυομένην με τοὺς θνητούς· τὰ δὲ παντοῖα ἀρώματα, διὰ τῶν ὁποίων ἡρωματίζετο, ἐμήνυον τὴν παρουσίαν της, ὡς ἡ Ἀμβροσία εἰς τῆς Πάφου τὰ ἄλσῃ ἐδείκνυε τὰ ἴχνη τῆς βασιλείας τῶν ἐρώτων. Δὲν ἦτον ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν δευτεροτόκον ἀδελφὴν της Μαρῖαν καλουμένην· ἀντὶ νὰ νομίξῃ ἑαυτὴν ἀνατέραν τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς ἀξιοτήτος, ἡ μετριοφροσύνη της καὶ ἡ φυ-